

oraz przepisów o zniżkach i zwyczajach rodzinnych przewidzianych w przepisach o podatku dochodowym.

3. Do obliczenia i pobierania przedpłat obowiązane są jako płatnicy jednostki gospodarki społecznej oraz związki wyznaniowe i ich instytucje wypłacające należności wymienione w ust. 1.

4. Płatnicy obowiązani są przelać pobrane przedpłaty na rachunek organu finansowego właściwego według miejsca zamieszkania podatnika w terminie przewidzianym w § 5 ust. 1. W razie uchybienia temu terminowi płatnicy obowiązani są uiścić odsetki (dodatek) za zwłokę stosownie do obowiązujących przepisów. Równocześnie płatnicy przesyłają w 2 egzemplarzach wykazy zawierające imiona, nazwiska (nazwy) i adresy podatników oraz wysokość i podstawę obliczenia przedpłat.

5. Podatnicy osiągający wyłącznie dochody, od których są obowiązani do wpłacania przedpłat na podstawie ust. 1, nie mają obowiązku wpłacania zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy oraz nie mają obowiązku składania deklaracji miesięcznych na te zaliczki.

§ 9. Przedpłaty na podatki obrotowy i dochodowy lub na podatek dochodowy, dokonane na podstawie niniejszego rozporządzenia, nie zwalniają podatników, poza wypadkami

określonymi w § 8 ust. 5, od obowiązku wpłacania bieżących należności z tytułu tych podatków w terminach przewidzianych dla wpłacania tych należności oraz od składania organom finansowym deklaracji i zeznań stosownie do obowiązujących przepisów. Sumy dokonanych przedpłat podatnicy potrącają z sumy należnych wpłat podatkowych.

§ 10. Przed pociągnięciem płatnika do przewidzianej w art. 14 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązku potrącenia przedpłat organ finansowy jest obowiązany ustalić możliwość ściągnięcia nie pobranych przedpłat bezpośrednio od podatnika.

§ 11. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 listopada 1955 r. w sprawie przedpłat na zaliczki na podatek dochodowy (Dz. U. Nr 47, poz. 317),
- 2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 21 kwietnia 1961 r. w sprawie przedpłat na zaliczki na podatki obrotowy i dochodowy (Dz. U. Nr 27, poz. 133).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem pierwszym miesiąca po dniu ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

213

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 8 października 1967 r.

w sprawie utworzenia Wydziałów dla Nieletnich w Sądach Powiatowych w Ostródzie, Sanoku i Tarnobrzegu.

Na podstawie art. 6 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się w województwie olsztyńskim Wydział dla Nieletnich (Sąd dla Nieletnich) w Sądzie Powiatowym w Ostródzie dla okręgów Sądów Powiatowych w Hawie, Morągu, Nowym Mieście Lubawskim, Ostródzie i Pasłęku.

§ 2. Tworzy się w województwie rzeszowskim Wydział dla Nieletnich (Sądy dla Nieletnich):

- 1) w Sądzie Powiatowym w Sanoku — dla okręgów Sądów Powiatowych w Brzozowie, Lesku, Sanoku i Ustrzykach Dolnych,
- 2) w Sądzie Powiatowym w Tarnobrzegu — dla okręgów Sądów Powiatowych w Kolbuszowej, Leżajsku, Mielcu, Nisku i Tarnobrzegu (łącznie z Wydziałem Zamiejscowym w Rozwadowie).

§ 3. Tracą moc:

- 1) § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 listopada 1950 r. o dostosowaniu sądów powszechnych do nowych przepisów ustrojowych i o zniesieniu

sądów zbędnych (Dz. U. Nr 54, poz. 496) w części dotyczącej okręgów Sądów Powiatowych w Hawie, Morągu, Nowym Mieście Lubawskim, Ostródzie, Pasłęku, Kolbuszowej, Mielcu, Nisku i Tarnobrzegu,

- 2) § 2 pkt 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 1956 r. w sprawie utworzenia sądów powiatowych w nowych powiatach (Dz. U. Nr 2, poz. 16) w części dotyczącej Sądu Powiatowego w Leżajsku,
- 3) § 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1956 r. o utworzeniu Wydziałów dla Nieletnich (Sądów dla Nieletnich) w Sądach Powiatowych w Elblągu, Chełmie, Jasle i Wałbrzychu oraz o zniesieniu Wydziału dla Nieletnich (Sądu dla Nieletnich) w Sądzie Powiatowym w Krośnie (Dz. U. z 1957 r. Nr 3, poz. 13) w części dotyczącej Sądów Powiatowych w Brzozowie, Lesku, Sanoku i Ustrzykach Dolnych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1968 r.

Minister Sprawiedliwości: *S. Walczak*

214

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 10 listopada 1967 r.

w sprawie zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne.

Na podstawie art. 95, ust. 1 pkt 1 lit. c) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami), art. 64 ust. 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98), art. 23 ust. 4 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98 i Nr 36, poz. 164, z 1959 r. Nr 14, poz. 75, z 1961 r. Nr 6, poz. 39 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98), art. 33 ust. 4 usta-

wy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299), art. 62 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114), art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70), art. 2 lit. B pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o zaopatrzeniu emerytalnym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, ich domowników oraz ich rodzin (Dz. U.

z 1966 r. Nr 1, poz. 1), art. 12 pkt 2 lit. b) i art. 23 ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o przejmowaniu niektórych nieruchomości rolnych w zagospodarowanie lub na własność Państwa oraz o zaopatrzeniu emerytalnym właścicieli tych nieruchomości i ich rodzin (Dz. U. Nr 38, poz. 166), art. 11 i 31 ust. 1 ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 13, poz. 90) oraz art. 3 lit. a) ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. Nr 92, poz. 726 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne:

- 1) osób uprawnionych do świadczeń leczniczych z tytułu ubezpieczeń na wypadek choroby i macierzyństwa,
- 2) osób uprawnionych do świadczeń leczniczych udzielanych przez służby zdrowia resortów: obrony narodowej i spraw wewnętrznych oraz przez kolejową służbę zdrowia,
- 3) studentów szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych, doktorantów oraz członków ich rodzin uprawnionych do świadczeń leczniczych,
- 4) osób objętych obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, rzemieślników oraz członków ich rodzin,
- 5) soltysów,
- 6) osób pobierających renty starcze za wysługę lat lub inwalidzkie na podstawie przepisów o zaopatrzeniach emerytalnych oraz członków ich rodzin uprawnionych do świadczeń leczniczych,
- 7) inwalidów wojennych i wojskowych, zaliczonych do jednej z grup inwalidów, oraz członków ich rodzin uprawnionych do świadczeń leczniczych,
- 8) osób, którym przyznano renty inwalidzkie na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin,
- 9) osób pobierających renty rodzinne na podstawie przepisów o zaopatrzeniach emerytalnych,
- 10) wdów po żołnierzach oraz inwalidach wojennych i wojskowych, które pobierały renty do dnia 1 grudnia 1956 r., a następnie otrzymały jednorazowe odprawy,
- 11) osób uprawnionych do bezpłatnych świadczeń leczniczych na podstawie przepisów o pomocy społecznej.

2. Za członków rodziny osób określonych w ust. 1 pkt 3 uważa się pozostających na ich wyłącznym utrzymaniu współmałżonków oraz dzieci własne, przysposobione lub przyjęte na wychowanie w wieku do lat 16, a jeżeli uczą się w szkołach — w wieku do lat 24.

§ 2. Świadczenia określone w rozporządzeniu przysługują również:

- 1) z tytułu leczenia następstw wypadków w zatrudnieniu lub choroby zawodowej — osobom, które uległy wypadkowi w zatrudnieniu lub zachorowały na chorobę zawodową, chociaż nie posiadają uprawnień do renty,
- 2) z tytułu leczenia choroby lub kalectwa pozostającego w związku ze służbą wojskową — osobom:
 - a) uznanym za inwalidów na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r., które nie zostały zaliczone do żadnej grupy inwalidów,
 - b) zwolnionym z wojska po 1 lipca 1954 r. wskutek niezdolności do służby z powodu uszkodzeń zdrowia pozostających w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby zawodowej — chociażby osoby te nie zostały zaliczone do żadnej grupy inwalidów.

§ 3. Osobom uprawnionym do zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne przydziela się następujące rodzaje tych przedmiotów:

- 1) protezy kończyn górnych i dolnych robocze i kosmetyczne,
- 2) obuwie ortopedyczne, z wyjątkiem obuwia Beelego (Thomasa),

- 3) wkładki ortopedyczne,
- 4) gorsety ortopedyczne,
- 5) aparaty ortopedyczne,
- 6) pasy brzuszne i przepuklinowe,
- 7) ręczne wózki inwalidzkie,
- 8) przedmioty będące uzupełnieniem przedmiotów wymienionych w pkt 1—7, jak uchwyty do protez, rękawiczki do protez kończyn górnych, obuwie do protez kończyn dolnych, laski, kule, pończochy kikutowe, zestaw naprawczy, oraz
- 9) przedmioty inne niż wymienione w pkt 1—8, niezbędne w celach usprawnienia leczniczego.

§ 4. 1. Przedmioty ortopedyczne przydziela się osobom uprawnionym na własność z wyjątkiem ręcznych wózków inwalidzkich, które przydziela się do bezpłatnego używania, oraz przedmiotów innych, o których mowa w § 3 pkt 9, które przydziela się do bezpłatnego używania na czas leczenia.

2. Wózek inwalidzki, który osoba uprawniona przestała używać, podlega zwrotowi.

§ 5. 1. Przedmiot ortopedyczny przyznaje się osobie uprawnionej, jeżeli jest on jej potrzebny do utrzymania bądź przywrócenia zdolności do pracy lub nauki.

2. Warunek określony w ust. 1 nie jest wymagany, jeżeli chodzi o dzieci w wieku do 14 lat, inwalidów wojennych i wojskowych oraz osoby, które uległy wypadkowi w zatrudnieniu lub zachorowały na chorobę zawodową, a także jeżeli przedmiot ortopedyczny służy osobie uprawnionej do leczenia lub usprawnienia bądź jeżeli za przyznaniem przedmiotu ortopedycznego przemawiają względy społeczne lub humanitarne.

§ 6. 1. Obuwie ortopedyczne przyznaje się tylko wówczas, gdy nie jest możliwe zastosowanie wkładek ortopedycznych do obuwia normalnego, a w szczególności w razie utrwalonego zniekształcenia, niedowładu lub braku części stopy, albo gdy obuwie jest częścią składową aparatu ortopedycznego.

2. Przyczyną przyznania obuwia ortopedycznego nie może być skrócenie kończyny o mniej niż 3 cm, z tym że nie dotyczy to dzieci w wieku do lat 14.

3. Obuwie ortopedyczne przydziela się bezpłatnie, jeżeli:

- 1) zachodzi potrzeba zastosowania tego obuwia na obie kończyny albo
- 2) osobą potrzebującą tego obuwia jest inwalida wojenny lub wojskowy, osoba, która uległa wypadkowi w zatrudnieniu lub zachorowała na chorobę zawodową, albo osoba pobierająca rentę bądź członek jej rodziny uprawniony do świadczeń — chociażby zachodziła potrzeba zastosowania tego obuwia tylko na jedną kończynę.

4. Jeżeli nie zachodzi przypadek określony w ust. 3, osoba uprawniona, której przydzielono obuwie ortopedyczne, jest obowiązana pokryć jedną trzecią kosztu wykonania pary tego obuwia.

5. Osoba uprawniona, która pracuje bądź uczy się, może otrzymać równocześnie dwie pary obuwia ortopedycznego, z tym że okres ich używalności liczy się wówczas podwójnie.

§ 7. Przedmioty ortopedyczne inne niż określone w § 6 przydziela się osobom uprawnionym bezpłatnie.

§ 8. Wózek inwalidzki przyznaje się osobie uprawnionej w razie znacznego ograniczenia zdolności poruszania się, niezależnie, od przyznania innego rodzaju przedmiotów ortopedycznych.

§ 9. 1. Osoby uprawnione pozbawione kończyn otrzymują protezy na każdą z brakujących kończyn wraz z przedmiotami służącymi jako uzupełnienie protezy.

2. Przy zaopatrywaniu w protezy kończyn osoba uprawniona otrzymuje po sześć pończoch ochraniających kikut kończyny. Pończochy te w razie zużycia mogą być wymie-

nione, z tym że rocznie przyznaje się w zasadzie nie więcej niż 6 sztuk pończoch na każdy kikut.

3. Inwalidzi wojenni i wojskowi otrzymują po dwie protezy na każdą brakującą kończynę, a inne osoby uprawnione mogą otrzymać zapasowe protezy, jeżeli poradnia uzna, że są im potrzebne w związku z pracą lub nauką bądź z innych względów społecznie uzasadnionych.

§ 10. Przy zaopatrywaniu w protezy kończyn górnych przyznaje się odpowiednie uchwyty oraz jedną parę rękawiczek na okres roku.

§ 11. 1. Przy zaopatrzeniu w protezy kończyn dolnych osobie uprawnionej przyznaje się równocześnie 1 parę obuwia protezowego.

2. Osoba uprawniona, pozbawiona kończyny dolnej lub dotknięta trwałym jej uszkodzeniem, może otrzymać dodatkowo w razie potrzeby kule i laski w ilości określonej przez poradnię. Laski (białe) przyznaje się również osobom niewidomym.

§ 12. 1. Przyznanie przedmiotu ortopedycznego osobom uprawnionym, z wyjątkiem osób określonych w § 1 ust. 1 pkt 2, może nastąpić na wniosek wystawiony przez przychodnię obwodową lub inny zakład leczniczy upoważniony do wystawiania takich wniosków przez właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej.

2. Przyznanie przedmiotu ortopedycznego osobom określonym w § 1 ust. 1 pkt 2 może nastąpić na wniosek zakładu służby zdrowia wyznaczonego przez właściwe organy służby zdrowia resortów obrony narodowej, spraw wewnętrznych lub przez kolejową służbę zdrowia.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą przyznawania przedmiotów ortopedycznych osobom, co do których przy pierwszym zaopatrzeniu poradnia stwierdziła, iż są dotknięte utrwalonym kalectwem. Osoby takie zwracają się o przyznanie przedmiotu ortopedycznego bezpośrednio do poradni, do której zadań należy zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne.

§ 13. 1. O przyznaniu przedmiotów ortopedycznych decyduje poradnia właściwa ze względu na miejsce zamieszkania osoby uprawnionej, a jeżeli osoba taka przebywa w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej — poradnia właściwa ze względu na miejsce położenia tego zakładu.

2. Przedmioty ortopedyczne przyznaje się po zbadaniu osoby uprawnionej.

3. Poradnia może we własnym zakresie przeprowadzać dodatkowe badania lekarskie osoby ubiegającej się o przyznanie przedmiotu ortopedycznego lub skierować ją na badanie do innego zakładu leczniczego.

§ 14. 1. Okresy używalności przedmiotów ortopedycznych wynoszą:

1) protezy kończyny dolnej	5 lat,
2) protezy roboczej kończyny górnej	3 lata,
3) protezy kosmetycznej kończyny górnej	5 lat,
4) obuwia ortopedycznego	1 rok,
5) gorsetu ortopedycznego	3 lata,
6) aparatu ortopedycznego	3 lata,
7) pasa przepuklinowego	1 rok,
8) pasa brzuszego	2 lata.

2. W uzasadnionych wypadkach, zwłaszcza jeżeli chodzi o dzieci, poradnia może ustalić krótszy okres używalności od określonego w ust. 1.

3. Okres używalności innych niż wymienione w ust. 1 przedmiotów ortopedycznych ustala poradnia.

4. Ponowne przyznanie przedmiotów ortopedycznych może nastąpić dopiero po upływie okresu używalności, a przed jego upływem jedynie w wypadku, gdy przedmiot ortopedyczny stał się nieużyteczny wskutek zmiany w stanie fizycznym osoby uprawnionej bądź wskutek zniszczenia

lub zużycia z przyczyn nie zawinionych przez osobę uprawnioną.

§ 15. 1. Poradnia zawiadamia osobę zainteresowaną, kiedy i gdzie powinna się zgłosić w celu wzięcia miary na wykonywany dla niej przedmiot ortopedyczny, dopasowania go albo po odbiór.

2. W razie odmowy przyznania przedmiotu ortopedycznego poradnia zawiadamia pisemnie osobę zainteresowaną oraz zakład leczniczy, który wystawił wniosek.

§ 16. 1. Z zastrzeżeniem przepisu ust. 2 osoba uprawniona, która nabyła przedmiot ortopedyczny na własny koszt, nie ma prawa do zwrotu poniesionych na ten cel wydatków.

2. Właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium rady narodowej stopnia wojewódzkiego może w drodze wyjątku zwrócić osobie uprawnionej poniesiony przez nią wydatek na zakup aparatu lub gorsetu ortopedycznego w wysokości nie przekraczającej ceny tego przedmiotu w państwowej wytwórni protez, jeżeli państwowa wytwórnia protez nie mogła wykonać przyznanego przedmiotu w terminie uznanym przez poradnię za konieczny.

3. Napraw uszkodzonych przedmiotów ortopedycznych, nabytych przez osoby uprawnione na własny koszt, dokonuje się według zasad określonych w rozporządzeniu dla przedmiotów ortopedycznych przyznanych przez poradnię.

§ 17. 1. Naprawa uszkodzonych protez, aparatów i gorsetów ortopedycznych oraz wózków inwalidzkich odbywa się bezpłatnie, na wniosek osoby uprawnionej skierowany do poradni, która zleca naprawę właściwemu wykonawcy.

2. Poradnia zwraca osobie uprawnionej koszty przesłania do naprawy przedmiotów ortopedycznych określonych w ust. 1.

3. Osoba uprawniona, która powierzyła wykonanie naprawy przedmiotu ortopedycznego innej jednostce niż określona w ust. 1, ponosi odpowiedzialność za jego zniszczenie lub uszkodzenie.

§ 18. Osoba uprawniona ponosi koszt naprawy:

- 1) przedmiotów ortopedycznych innych niż wymienione w § 17 ust. 1 oraz
- 2) przedmiotów ortopedycznych określonych w § 17 ust. 1, jeżeli według oceny poradni uszkodzenie nastąpiło wskutek niewłaściwego używania, braku konserwacji lub z innych przyczyn zawinionych przez użytkownika.

§ 19. 1. Osoby zaopatrywane w przedmioty ortopedyczne są obowiązane zgłaszać się na wezwanie poradni w celu poddania się badaniu lekarskiemu, wzięcia miary lub dopasowania przedmiotu ortopedycznego, a także po jego odbiór bądź na przeszkolenie w korzystaniu z takiego przedmiotu.

2. Poradnia wzywa osobę uprawnioną pisemnie nie później niż na 7 dni przed wyznaczonym terminem stawienia.

3. Wydanie przedmiotu ortopedycznego następuje w obecności osoby, dla której jest on przeznaczony, z tym że poradnia obowiązana jest stwierdzić należyte wykonanie takiego przedmiotu. Osoba otrzymująca przedmiot ortopedyczny może w razie potrzeby żądać przyuczenia w posługiwaniu się takim przedmiotem, a poradnia zapewnia odpowiednie przeszkolenie w zakresie prawidłowego stosowania i używania przyznanego przedmiotu ortopedycznego.

4. Osoba uprawniona traci prawo do przyznanego przedmiotu ortopedycznego, jeżeli pomimo dwukrotnego wezwania w celu dopasowania tego przedmiotu lub po jego odbiór nie zgłosi się w miejscu wskazanym w wezwaniu i nie usprawiedliwi swego niestawienia. W takim wypadku ponowne przyznanie przedmiotu ortopedycznego może nastąpić dopiero po upływie okresu używalności przedmiotu uprzednio przyznanego.

5. Przepisy ust. 1—3 stosuje się odpowiednio w razie przeprowadzania naprawy przedmiotów ortopedycznych dokonywanej na zlecenie poradni.

§ 20. 1. Osoba uprawniona, która odbyła podróż na wezwanie poradni, otrzymuje zwrot kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca wskazanego w wezwaniu i z powrotem, jeżeli odległość wynosi więcej niż 5 km. W uzasadnionych wypadkach poradnia może zwrócić koszty przejazdu, mimo że odległość ta jest mniejsza.

2. Zwrot kosztów przejazdu nie przysługuje, jeżeli wykonanie nowego przedmiotu ortopedycznego bądź naprawa następuje na koszt osoby uprawnionej.

3. Na podstawie zaświadczenia wystawionego przez zakład społeczny służby zdrowia, stwierdzającego, że osoba uprawniona potrzebuje opieki w czasie podróży, osoba towarzysząca otrzymuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości i na zasadach przewidzianych dla osoby uprawnionej do zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne. Poradnia może przyznać zwrot kosztów przejazdu osobie towarzyszącej nawet w razie braku zaświadczenia, jeżeli uzna, że ze względu na stan zdrowia lub wiek osoba uprawniona wymagała opieki w czasie podróży.

4. Przepisy ust. 1—3 nie dotyczą:

- 1) osób określonych w § 1 ust. 1 pkt 2,
- 2) osób określonych w § 1 ust. 1 pkt 5 oraz osób uprawnionych do rent starczych lub inwalidzkich z tytułu ubezpieczenia społecznego rzemieślników, którym renty zostały zawieszone na skutek wykonywania nadal rzemiosła.

§ 21. 1. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje:

- 1) cenę biletu kolejowego II klasy pociągu osobowego lub biletu innego publicznego środka lokomocji na przejazd najkrótszą trasą,
- 2) poniesiony koszt dojazdu furmanką lub innymi środkami lokomocji, jeżeli zachodziła konieczność ich użycia, w wysokości ustalonej w obowiązującym cenniku.

2. Osoby korzystające z ulg przy przejazdach kolejowych otrzymują zwrot kosztów według taryfy ulgowej.

§ 22. 1. Inwalida wojenny lub wojskowy, wezwany przez poradnię, otrzymuje poza świadczeniami określonymi w § 20:

- 1) zwrot utraconego zarobku lub stawne, jeżeli nie jest on zatrudniony, a czas przejazdu w związku z wezwaniem w obie strony wraz z pobytem poza miejscem zamieszkania trwa dłużej niż 12 godzin,
- 2) zwrot kosztów noclegu, jeżeli nie może on odbyć podróży powrotnej w tym samym dniu, w którym został wezwany.

2. Utracony zarobek podlega zwrotowi na podstawie zaświadczenia zakładu pracy stwierdzającego fakt utraty zarobku w całości lub części oraz jego wysokość. Wysokość utraconego zarobku, który podlega zwrotowi, nie może przekraczać kwoty 50 zł za dzień pracy ani być niższa od kwoty strawnego.

3. Stawne wypłaca się w wysokości 9 zł za czas do 32 godzin oraz 18 zł za czas dłuższy.

4. Koszty noclegu zwraca się w wysokości 9 zł za każdy nocleg.

§ 23. 1. Wpłaty należności określonych w §§ 20—22 dokonuje poradnia, która wezwała osobę uprawnioną, bezpośrednio po jej zgłoszeniu się.

2. Na prośbę osoby wezwanej poradnia przekazuje jej zaliczkę w wysokości kosztów przejazdu w jedną stronę.

§ 24. Osoby uprawnione do zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne obowiązane są przedłożyć następujące dokumenty:

- 1) ubezpieczeni i członkowie ich rodzin — legitymację ubezpieczeniową, aktualnie poświadczoną przez zakład pracy,
- 2) osoby uprawnione do świadczeń leczniczych udzielanych

przez służby zdrowia resortów: obrony narodowej i spraw wewnętrznych oraz kolejową służbę zdrowia — aktualną legitymację pracowniczą lub rodzinną albo inne dokumenty (książka zdrowia, zaświadczenie) stwierdzające uprawnienia do pomocy leczniczej, udzielanej przez służby zdrowia tych resortów,

3) studenci — książkę zdrowia wydaną przez właściwą szkołę (studium) wraz z indeksem bądź legitymacją szkolną lub innym dokumentem właściwym w tym zakresie, stwierdzającym ważność książki zdrowia, członkowie zaś ich rodzin — książkę zdrowia wraz z odpowiednim dokumentem stwierdzającym uprawnienia do świadczeń leczniczych,

4) doktoranci — legitymację wydaną przez właściwą placówkę naukową, członkowie ich rodzin — zaświadczenia wydane z ważnością na dany rok kalendarzowy przez wymienioną wyżej placówkę naukową, stwierdzające stosunek rodzinny tych osób do doktorantów oraz pozostawanie na wyłącznym ich utrzymaniu,

5) rzemieślnicy i członkowie ich rodzin — legitymację ubezpieczeniową oraz książeczkę wpłat składek, zawierającą dowody kolejnych wpłat składek albo stwierdzenie oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że składki zostały za dany miesiąc uregulowane, lub też potwierdzenie okoliczności zwalniającej od obowiązku płacenia składki,

6) soltysi — zaświadczenie prezydium gromadzkiej rady narodowej stwierdzające pełnienie obowiązków soltysa,

7) renciści pobierający renty oraz członkowie ich rodzin — legitymację rencisty wydaną przez właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub przez właściwy organ wojskowy oraz dowód bieżącego pobierania renty,

8) inwalidzi wojenni i wojskowi — legitymację stwierdzającą odpowiednie uprawnienia,

9) osoby nie pobierające rent, a uprawnione do świadczeń leczniczych, oraz osoby, które zgłosiły wniosek o przyznanie renty, do czasu otrzymania dowodów wymienionych w pkt 7 — zaświadczenie wydane przez właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub zaświadczenie wydane przez właściwy organ wojskowy, jeżeli chodzi o członków rodziny osoby pobierającej rentę za usługę lat lub rentę inwalidzką,

10) osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń leczniczych na podstawie przepisów o pomocy społecznej — dokumenty wymagane w myśl tych przepisów do uzyskania bezpłatnych świadczeń leczniczych.

§ 25. Odwołania od decyzji wydanej przez poradnię rozpatruje właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 26. Koszty wykonania przedmiotów ortopedycznych przyznawanych osobom uprawnionym oraz koszty wykonywanych na zlecenie poradni napraw tych przedmiotów są pokrywane:

1) z budżetów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) — poza wypadkami określonymi w pkt 2,

2) z budżetów służb zdrowia resortów obrony narodowej i spraw wewnętrznych oraz kolejowej służby zdrowia — w odniesieniu do osób określonych w § 1 ust. 1 pkt 2.

§ 27. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 15 listopada 1962 r. w sprawie zaopatrywania w przedmioty ortopedyczne (Dz. U. Nr 60, poz. 292).

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Sztachelski